

На самом крају свог [интервјуа „Политици“](#) преосвећени епископ рашко-призренски г. др Артемије, после разних оптужби на рачун Србије као државе, није издржао, а да успут не нападне и Српску патријаршију реченицом „Патријаршија зависи директно од власти у Београду“. Као увод у напад служи му његова претходно исказана претпоставка да је игуманија манастира Пећка патријаршија „можда имала консултације са Патријаршијом у Београду“.

Немам намеру ни потребу да коментаришем његове оцене о понашању Србије према сопственој јужној покрајини. Претпостављам да ће му државни органи одговорити, а из „Политике“ од 9. септембра видим да је то, без улажења у детаље, на крајње одмерен и културан начин, већ учинио министар за Косово и Метохију г. Горан Богдановић. Наравно, морам да напоменем да мој сабрат у епископској служби нема морално право да приписује Србији небригу о Србима или о нашим светињама на Косову и Метохији, јер, као мало ко, има непосредна сазнања о залагањима и улагањима Србије, чији је и он сам и те како велики корисник.

Али ево мога дужнога коментара на ударну завршницу интервјуа!

Прво, игуманија није можда имала консултације са Патријаршијом него је Патријаршија једина надлежна институција на коју се она по било ком питању обраћа. Из формулације владике Артемија недовољно обавештени читалац би још могао стећи утисак да је игуманијино – не евентуално него сигурно – обраћање Патријаршији нека врста кришом извршене, малтене илегалне акције. А ствар је проста: Пећка патријаршија као ставропигијални манастир у непосредној је јурисдикцији патријарха српског, односно у садашњим околностима, у надлежности патријарховог заменика, високопреосвећеног митрополита Амфилохија. Владика Артемије није надлежни епископ за Пећку патријаршију.

Друго, под пуном одговорношћу, пред Богом и људима, тврдим да Патријаршија српска не зависи, ни директно ни индиректно, од „власти у Београду“ (како се изволео изразити мој брат и саслужитељ), нити од било ког овоземаљског чиниоца. Сваки пропуст у Патријаршији може бити само плод наше људске слабости, неумешности, понекад недораслости изазовима времена, а не спољашњих утицаја. Према томе, оптужба преосвећеног г. Артемија дубоко је неправедна, јер је лажна. Њу, као и читаву посветовњачену, исполитизовану интонацију интервјуа, сматрам потпуно непримерном за православног епископа.

Да ли пак мој у Христу брат и његово укупно понашање од некога или од нечега зависе или не зависе, то нека по савести просуди он. Исто важи и за мене и за свакога.

(Политика)